

Sygn. akt I C 1469/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz M. K. (1) kwotę 46.464,49 zł (czterdzieści sześć tysięcy czterysta sześćdziesiąt cztery złote czterdzieści dziewięć groszy) wraz z odsetkami:

- od kwoty 42.034,78 zł od dnia 7 lipca 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 3.096,39 zł od dnia 8 marca 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 1.025,82 zł od dnia 20 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 307,50 zł od dnia 29 sierpnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz M. K. (1) kwotę 5.541 zł (pięć tysięcy pięćset czterdzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściągnąć od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 307 zł (trzysta siedem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

IC 1469/14

UZASADNIENIE

Powódka M. K. (2) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty:

- 42.034,78 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 lipca 2013 r. do dnia zapłaty

- 1.025,82 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania opinii technicznej oraz dokonania wizji wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 lipca 2013 r. do dnia zapłaty

- 307,50 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania kosztorysu naprawy pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty a nadto kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego z dnia 04 czerwca 2013 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność powódki. W następstwie zgłoszenia szkody pozwany, posiadający status ubezpieczyciela OC sprawcy szkody, wszczął postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego odmówił przyjęcia odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie, argumentując, iż szkoda nie mogła powstać w okolicznościach podanych w druku zgłoszenia szkody. W ocenie powódki opinia pozwanego została sporządzona w sposób nieprawidłowy, oględziny pojazdu sprawcy zostały wykonane pobieżnie, bez demontażu uszkodzonego zderzaka. W związku z tym powódka zleciła niezależnemu rzeczoznawcy oględziny pojazdu oraz przeprowadzenie wizji lokalnej w celu sporządzenia opinii, dotyczącej przebiegu zdarzenia z dnia 06 kwietnia 2013 r. Opierając się na tej opinii wskazywała, że do przedmiotowego zdarzenia doszło w okolicznościach wskazanych przez jej uczestników. Z tytułu sporządzenie wskazanej opinii poniosła koszt 1.025,82 zł. Pismem z dnia 18 października 2013 r. powódka wezwała pozwanego do przyjęcia odpowiedzialności za powstałą szkodę i wypłatę należnego odszkodowania, jednakże bezskutecznie. Następnie, pismem z dnia 13 marca 2014 r., wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 21.290,65 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd, zgodnie z kalkulacją sporządzoną przez pozwanego oraz kwoty 1.025,82 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania opinii technicznej i wizji lokalnej, jak również kwoty 6.150 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu przedsądowym wraz z odsetkami od dnia 07 lipca 2013 r. do dnia zapłaty. W piśmie z dnia 20 marca 2014 r. pozwany podtrzymał stanowisko w sprawie. Celem ustalenia wysokości niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powódka zleciła sporządzenie kalkulacji naprawy. Opierając się na tej kalkulacji wskazywała, że uzasadniony koszt naprawy wyniósł 42.034,78 zł. W związku z tym, pismem z dnia 29 sierpnia 2014 r., wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 42.034,78 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd, podtrzymując w pozostałym zakresie żądanie z pisma z dnia 13 marca 2014 r., jednakże bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż kwestionuje roszczenie co do zasady. W ocenie pozwanego, przeprowadzone oględziny pojazdów uczestniczących w kolizji oraz miejsca zdarzenia pozwoliły na ustalenie, że uszkodzenia pojazdu M. nie mogły powstać na skutek zdarzenia opisanego przez powódkę. Kwestionował również wysokość kosztów naprawy. Zdaniem pozwanego opinie przygotowane na zlecenie powódki nie mogą stanowić dowodu na okoliczność postania uszkodzeń pojazdu ani wysokości kosztów ich naprawy, nie będąc opinią biegłego w rozumieniu art. 278§ 1 kpc.

Na rozprawie w dniu 14 maja 2015 r. powódka doprecyzowała datę zdarzenia wskazując na dzień 06 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku postanowieniem z dnia 14 maja 2015 r. oddalił wniosek o zabezpieczenie dowodu z oględzin pojazdu sprawcy szkody uznawszy, iż nie zachodzą okoliczności z art. 310 kpc.

Pismem procesowym z dnia 19 lutego 2016 r. powódka dokonała modyfikacji treści żądania pozwu wskazując, iż wnosi o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwot:

- 45.131,17 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 lipca 2013 r. do dnia zapłaty,

- 1.025,82 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania opinii technicznej oraz dokonania wizji wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 lipca 2013 r. do dnia zapłaty,

- 307,50 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania kosztorysu naprawy pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty a nadto kosztów procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 15 marca 2016 r. zakwestionował roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, uznając je za rażąco wygórowane.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 06 kwietnia 2013 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), należącego do powódki M. K. (2) z pojazdem marki D. (...) nr rej.(...). W chwili zdarzenia pojazdem powódki kierował M. O.. Odpowiedzialną za powstanie kolizji oraz powstałą w jej wyniku szkodę była kierująca pojazdem marki D. (...) nr rej.(...) M. K. (3), posiadająca ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.. Kierująca tym pojazdem nie zachowała wymaganych środków ostrożności i wymusiła pierwszeństwo przejazdu nie zatrzymując się na znaku „stop” i przodem uderzyła w prawy bok samochodu marki M. (...).

(dowód: oświadczenie sprawcy, k. 6-7, zgłoszenie szkody, k.8-11, zeznania powódki M. K. (2) , k. 92, k.94; zeznania świadka M. O., k. 92, k.94; zeznania świadka M. K. (3), k. 91-92, k.94; opinia biegłego sądowego w zakresie ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny i technicznej eksploatacji pojazdów samochodowych M. T., k. 104-115 wraz z ustną opinią uzupełniającą, k. 133-135)

Szkoda wynikła z powyższej kolizji została zgłoszona z tytułu polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej do ubezpieczyciela (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. (dalej jako (...)).

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 18 czerwca 2013 r., (...) odmówił przyjęcia odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie argumentując, iż szkoda nie mogła powstać w okolicznościach podanych w druku zgłoszenia szkody, bowiem uszkodzenia wskazanych w zgłoszeniu szkody pojazdów nie korelują ze sobą. Decyzję tę oparto na ustaleniach rzeczoznawcy sporządzającego opinię na zlecenie ubezpieczyciela.

(dowód: decyzja z dnia 18 czerwca 2013 r., k. 12; opinia (...), k.13-15)

Z uwagi na powyższe, powódka zleciła rzeczoznawcy wykonanie opinii mającej na celu rekonstrukcję kwestionowanego przez pozwanego zdarzenia oraz ustalenie zakresu uszkodzeń auta M. (...). Ustalono w niej, że okoliczności zdarzenia jak i zakres uszkodzeń samochodów wskazanych jako uczestniczące w zdarzeniu odpowiadają sytuacji kolizyjnej zadeklarowanej przez uczestników. Powódka poniosła koszt sporządzenia opinii w kwocie 1.025,02 zł.

(dowód: opinia techniczna (...), k.16-23; faktura VAT nr (...), k. 24)

Pismem z dnia 18 października 2013 r. powódka wezwała pozwanego Ubezpieczyciela do przyjęcia odpowiedzialności za powstałą szkodę i wypłatę należnego odszkodowania, powołując się na wyniki ekspertyzy przeprowadzonej na swoje zlecenie.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18 października 2013 r., k. 25-26)

W odpowiedzi (...) podtrzymało dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(dowód: pismo z dnia 12 listopada 2013 r., k. 27-33)

Następnie, pismem z dnia 13 marca 2014 r. powódka wezwała (...) do zapłaty kwoty 21.290,65 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd, zgodnie z kalkulacją nr (...)sporządzoną przez pozwanego oraz kwoty 1.025,82

zł tytułem zwrotu kosztów wykonania opinii technicznej i wizji lokalnej, jak również kwoty 6.150 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu przedsądowym wraz z odsetkami od dnia 07 lipca 2013 r. do dnia zapłaty.

(dowód: pismo z dnia 13 marca 2014 r., k. 33, kalkulacja naprawy nr (...), k. 30-32)

W odpowiedzi na powyższe, pozwany podtrzymał stanowisko w sprawie.

(dowód: pismo z dnia 20 marca 2014 r., k. 34)

Celem ustalenia wysokości niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powódka zleciła H. i J. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Kompleksowa Pomoc (...) H. i J. D. w G. sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu. Koszt naprawy według kalkulacji wyniósł 42.034,78 zł przy stawce 100 zł/rbg za prace blacharskie i mechaniczne, natomiast 120 zł/rbg za prace lakiernicze. Powódka poniosła koszt sporządzenia kalkulacji w wysokości 307,50 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. nr (...), k. 35-37; faktura VAT nr (...), k. 38)

Pismem z dnia 29 sierpnia 2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 42.034,78 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd, podtrzymując w pozostałym zakresie żądanie z pisma z dnia 13 marca 2014 r. jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne. Pismem z dnia 04 września 2014 r. (...) podtrzymało swoje dotychczasowe, odmowne, stanowisko w sprawie.

(dowód: pismo z dnia 29 sierpnia 2014 r., k.39-40; pismo z dnia 04 września 2014 r., k.41)

Uzasadniony ekonomicznie koszt naprawy przedmiotowego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) wyniósł 45.131,17 zł, przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych w pełnej ich wartości z wyjątkiem drzwi przednich prawych oraz zastosowanie stawki roboczogodziny dla prac blacharsko – lakierniczych wynoszącej odpowiednio 110/115 zł. Zastosowanie do naprawy pojazdu części nowych i oryginalnych nie wpłynie na wzrost jego wartości rynkowej, tym bardziej, iż w przypadku elementu uprzednio odbudowanego została uwzględniona dość wysoka korekta wartości (...). Nie zachodzą przesłanki do wyznaczenia utraty wartości handlowej samochodu marki M. (...) bowiem podstawowym kryterium spadku wartości oprócz wieku pojazdu jest fakt zaistnienia pierwszych uszkodzeń kolizyjnych. Dla danego pojazdu ten warunek nie został spełniony bowiem uprzednio uczestniczył on w kolizji drogowej. Wartość rynkowa pojazdu marki M. (...) w dacie szkody to kwota nie mniejsza niż 60.000 zł, zatem - biorąc pod uwagę koszty naprawy pojazdu – szkoda nie podlega rozliczeniu jako tzw. szkoda całkowita.

(opinia biegłego sądowego w zakresie ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny i technicznej eksploatacji pojazdów samochodowych M. T., k. 104-115 wraz z ustną opinią uzupełniającą, k. 133-135)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swe ustalenia na podstawie dokumentów i kopii dokumentów złożonych do akt sprawy. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W związku z tym Sąd, również nie widząc podstaw do kwestionowania prawdziwości dokumentów, uznał je w całości za wiarygodne i oparł na nich swoje ustalenia.

Pozwany kwestionował opinie przedłożone przez powódkę, wskazując, iż jako dokumenty prywatne nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu przedstawione przez stronę powodową z pozwem zarówno opinia, jak i kalkulacja naprawy nie posiada rangi dokumentu prywatnego zgodnie z art. 245 kpc, bowiem nie została podpisana przez osoby je sporządzające. Tym niemniej obrazują one metodykę działania osoby sporządzającej opinię, wyliczenia kosztów naprawy, przyjęte do tego stawki jednostkowe. Fakt złożenia do akt sprawy komputerowego wydruku opinii świadczy o tym, że opinia taka rzeczywiście została sporządzona.

Ustalenia faktyczne Sąd oparł również na zeznaniach świadków oraz powódki M. K. (1). Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. K. (3) i M. O., jak też powódki, jakkolwiek niewiele wniosły one do sprawy zważywszy, że M. K. (1) nie uczestniczyła w zdarzeniu. Sąd miał na uwadze więzi rodzinne łączące poszkodowaną ze świadkiem M. O., tym niemniej nie znalazł podstaw do ich podważenia, mając przy tym na uwadze fakt, iż znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym opinii biegłego sądowego.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu (...) na okoliczność przebiegu zdarzenia drogowego, uznawszy za wystarczające dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił głównie w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego M. T..

Strona pozwana wniosła zastrzeżenia do opinii pisemnej, na skutek czego Sąd dopuścił dowód z ustnej opinii uzupełniającej. W opinii tej biegły w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odniósł.

Po złożeniu przez biegłego opinii uzupełniającej strona pozwana nie podważyła skutecznie opinii, również Sąd nie dopatrzył się potrzeby jej dalszego uzupełnienia, czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinia sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierały precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że pozwany kwestionował roszczenie powódki tak co do zasady, jak i wysokości. Kwestionował okoliczności wystąpienia kolizji drogowej i tym samym swoją odpowiedzialność odszkodowawczą. W ocenie Sądu argumentacja pozwanego mająca wykazać brak legitymacji biernej pozwanego jest niezasadna. W ocenie Sądu powódka wykazała za pomocą dowodu z opinii biegłego sądowego oraz świadków, iż do kolizji drogowej doszło w okolicznościach przez z nią wskazanych.

Zgodnie z art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. W przypadku umowy odpowiedzialności cywilnej, odpowiedzialność za szkodę zakładu ubezpieczeń jest pochodną odpowiedzialności samego sprawcy szkody. Jego odpowiedzialność za szkodę wynika z art. 436 § 2 kc, zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, posiadacze mechanicznych środków komunikacji mogą wzajemnie żądać naprawienia szkód majątkowych i niemajątkowych tylko na zasadach ogólnych, a zatem winy. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł wskazanych w art. 363 kc i art. 361 kc, przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6/111). Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Tym samym Sąd uznał, że (...) jest zobowiązane, co do zasady, do zapłacenia odszkodowania względem powódki na podstawie art. 822 kc.

Należy wskazać, iż naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Oznacza to, że do ekonomicznie uzasadnionych

wydatków zaliczyć należy koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

W niniejszej sprawie powódka żądała ostatecznie kwoty 46.464,49 zł, w tym 45.131,17 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, 1.025,17 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania opinii technicznej oraz dokonania wizji lokalnej oraz kwoty 307,50 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania kosztorysu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Sąd, w oparciu o opinię biegłego sądowego, ustalił, iż w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki rozliczenia szkody jako tzw. szkody całkowitej, z uwagi na fakt, iż koszt naprawy pojazdu jest niższy od wartości rynkowej pojazdu. Nadto Sąd za opinią biegłego przyjął, za zasadną stawkę za rbg prac blacharsko – lakierniczych przy naprawie uszkodzonego pojazdu na poziomie 110zł/115zł. Biegły sądowy M. T. uznał, za zasadne uwzględnienie korekty wartości 50% (...) drzwi przednich prawych, które zostały uprzednio odbudowane.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd przyjął, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 45.131,17 zł brutto. Wobec faktu, że niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyniósłby 45.131,17 zł brutto, a powódce tytułem odszkodowania nie wypłacono żadnej kwoty, należy uznać, iż pozwany nie wykonał w całości ciążącego na nim zobowiązania, wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Sąd uznał nadto, że koszty poniesione przez powódkę tytułem sporządzenia prywatnej opinii oraz kosztorysu naprawy w łącznej kwocie 1.333,32 zł są zasadne. W sytuacji bowiem gdy pozwane towarzystwo odmawia zaspokojenia roszczenia uprawnionemu podmiotowi, decyduje się on następnie w celu obrony swoich uzasadnionych interesów na wykonanie prywatnej opinii, kosztorysu. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Pozwany odmówił zapłaty odszkodowania zarzucając powódce, że nie doszło do zdarzenia, z którego wywodzi ona swoje roszczenie i w tym zakresie oparł się na opinii rzeczoznawcy wykonanej na swoje zlecenie. Celem uzyskania argumentów do obrony przyjętego stanowiska a zarazem weryfikacji twierdzeń ubezpieczyciela, powódka opłaciła rzeczoznawcę, który poddał ocenie stanowisko ubezpieczyciela dokonując własnych – odmiennych niż ekspert (...) – ustaleń. Podobnie, chcąc zweryfikować koszt naprawy wskazany przez ubezpieczyciela, a nie posiadając odpowiedniej wiedzy i umiejętności dokonania tego we własnym zakresie, powódka zleciła i opłaciła dokonanie kalkulacji naprawy pojazdu. Koszt ten okazał się być znacznie wyższy od tego, na jaki wskazywał ubezpieczyciel.

W ocenie Sądu konieczność sporządzenia na zlecenie powódki prywatnej opinii i kosztorysu było obiektywnie uzasadnione i konieczne, a zatem również i koszty wywołane tymi czynnościami należy uznać za celowe. Jak bowiem wskazano wyżej, powódka nie posiadała fachowej wiedzy, aby zweryfikować przebieg zdarzenia, poprawność przedstawionej kalkulacji i wyliczonego przez ubezpieczyciela odszkodowania. Podsumowując należy stwierdzić, że strona powodowa poniosła szkodę polegającą na konieczności poniesienia wydatków na prywatne ekspertyzy w postępowaniu przedsądowym i pozostawała ona w normalnym związku przyczynowym ze szkodą spowodowaną wypadkiem komunikacyjnym. Zdaniem Sądu wydatki te pozostawały w związku ze szkodą i były celowe, albowiem pozwoliły powódce ustalić, jakich zasadnie kwot może domagać się od pozwanej, a uwzględnienie powyższej kwoty jest zasadne w świetle art. 361 §1 kc.

Z przytoczonych względów, na mocy powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, zasądzając na rzecz powódki kwotę 46.464,49 zł (1.025,82 zł tytułem sporządzenia prywatnej opinii, 307,50 zł tytułem sporządzonego kosztorysu oraz 45.131,17 zł tytułem odszkodowania).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art.481§ 1 i 2 kc, zasądzając je:

- od kwoty 42.034,78 zł zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 7 lipca 2013 r., to jest po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie,

- od kwoty 3.096,39 zł, stanowiącej wartość o jaką powództwo zostało rozszerzone, od daty doręczenia pozwanemu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa tj. od dnia 8 marca 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 1.025,82 zł od dnia 20 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyznania odsetek od tej kwoty od daty wcześniejszej. Należność ta stała się wymagalna wraz z doręczeniem pozwanemu wezwania do zapłaty, co nastąpiło najpóźniej w dniu 20 marca 2014 r., jako że w tej dacie pozwany ustosunkował się do wezwania do zapłaty obejmującego tę kwotę;

- od kwoty 307,50 zł od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie. Z akt sprawy wynika, iż pozwanego wezwano do zapłaty ww. kwoty pismem z dnia 29 sierpnia 2014 r., doręczonym w tej dacie za pośrednictwem e-maila. W związku z tym brak jest podstaw do domagania się odsetek za okres wcześniejszy.

W zakresie żądania odsetek za okresy wcześniejsze Sąd powództwo oddalił uznając je za niezasadne.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na art. 98§1 i §3 kpc w zw. z art. 100 kpc, uznając, iż w związku z faktem, że powódka uległa pozwanemu tylko co do nieznacznej części swego żądania, strona pozwana winna ponieść całość kosztów procesu. Na koszty te złożyły się: 2.324 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 800 zł, 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490), powiększone o opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2016 r. przyznano biegłemu sądowemu M. T. wynagrodzenie w kwocie 1.107 zł za sporządzoną w niniejszej sprawie opinie pisemną. Powódka uiściła zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 800 zł. W związku z tym Sąd w pkt 4 nakazał ściągnąć od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 307 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, to jest wynagrodzenia biegłego nieznajdującego pokrycia w zaliczce.

1. (...)

2. (...)

3. (...)